

In het Groot Begijnhof zorgt Aktief Mecenaat voor de uitstraling van de KU Leuven (foto Dieter Telemans)

KU Leuven helpt obligatiehouders uit de brand Groenveld: liefdadigheid met een prijskaartje

De Leuvense kamermarkt mag zich dit academiejaar verheugen op een gloednieuwe studentenresidentie met 320 kamers. Hoewel Groenveld uiterlijk in niets verschilt van andere universitaire residenties, is lang niet iedereen onverdeeld gelukkig met de financiële en beheersstructuur nieuwe stijl.

In het begin van vorig academiejaar beloofde rektor Dillemans de bouw van vijfhonderd nieuwe studentenkamers in Leuven. Naast de gelden voor het Romeroprojekt (zestig kamers) werd echter slechts zo'n dertig miljoen extra voorzien in de begroting. De bedoeling werd vlug duidelijk: de KU Leuven was enkel bereid een huisvestingsprojekje te ondernemen met de steun van externe middelen. Konkreet werd beroep gedaan op de gelden van een mecenaat, dat wil zeggen gelden van bemiddelde sympathisanten.

Reeds in '90 werd de vzw 'Aktief Mecenaat Pro KU Leuven' opgericht met als doel "de ontwikkeling en de uitstraling van de universiteit te bevorderen". Deze vereniging, met zetel in het Groot Begijnhof, bestaat uit een vijftigtal personen, waaronder rektor Dillemans, maar ook vertegenwoordigers van Janssen Pharmaceutica, P&C en verscheidene grote banken. Vermeldenswaard is bovendien dat in het beheer van de vzw de naam van Karel Tavernier opduikt, algemeen beheerder van de KU Leuven, en geestelijke vader van het projekje.

Aktief stelt twee personen te werk: een algemeen beheerder-sekretaris en een sekretaress. Het is echter een personeelslid van en betaald door het algemeen beheer van de KU Leuven die zich bezighoudt met de dagelijkse afhandeling van de huurkontrakten. Dit gebeurt in een lokaal van dit algemeen beheer.

Om de Groenveldresidentie te financieren opteerde het mecenaat voor een obligatielening: een obligatie kost 625.000 frank, met een beloofd rendement van 6,81 procent. Binnen vijfentwintig jaar is de obligatie terugbetaalbaar aan toonder voor het bedrag van één miljoen plus de vervallen rente. Pas echt aantrekkelijk voor vermogende spekulanten wordt deze *caritas commercialis* omdat de obli-

gatiehouder een jaarlijks toewijzingsrecht krijgt over een kamer, aan uitbatingprijs. Hij beslist dus wie in 'zijn' kamer terecht kan. Bij wijze van sociale compensatie aan dit al bij al elitairst systeem werd overeengekomen dat dit huurrecht eventueel afgestaan kon worden aan Studentenvoorzieningen. Deze optie bleek allesbehalve populair en werd slechts in elf gevallen toegepast.

Boot

Studentenvoorzieningen rekent dan de prijzen van haar 'klassieke' sociale huurschalen, en doen dus direkt aan huursubsidie. Op de Raad van Studentenvoorzieningen (RvS) wordt stellig beweerd dat dit uiteindelijk goedkoper is dan de bouw van een nieuwe residentie.

Groenveld is (voorlopig) de enige residentie waar deze nieuwe financieringswijze wordt toegepast. Tot 2017, het jaar waarin het gebouw eigendom wordt van de KU Leuven zal men dus 625.000 frank moeten opheffen om aan de bak te komen voor een kamer. Naast deze verschuiving in de richting van elitaire diversifikatie, wordt ook de bij Studentenvoorzieningen ingeburgerde structuur van toewijzingsbeleid en medebeheer door studenten ondergraven. Vermits Groenveld geen eigendom is van Studentenvoorzieningen wordt dit handig omzeild.

Toch verliep niet alles van een leien dakje: waarschijnlijk tot haar eigen konsternatie slaagde Aktief er niet in haar kamers aan de man te brengen. Op 15 september waren nog maar 120 kamers verhuurd, wat leidde tot lichte paniek. Rekenend op de vanzelfsprekende sympathie van de KU Leuven, werd aan de RvS gevraagd deze kamers over te nemen. Vreemd genoeg werd op het voorbereidende

buro van de RvS op 23 september, met studentenvetegenwoordiging, in alle talen gezegwen over deze nachts ernstige kwestie. Intussen werd er wel onderhandeld, en uiteindelijk tekende de voorzitter Studentenaangelegenheden op 28 september een kontrakt voor zestig kamers. Gelukkig vonden zij het wel opportuener de kamers te huren voor één jaar, dan er obligaties vooraan te schaffen, wat Aktief nachts uitdrukkelijk vroeg.

vervolg op pag. 3

binnenin

Superclub en film.....6
Een journalist van de Gazet van Antwerpen heeft erin geroerd. Het stinkt.

Nieuw AV-projekt.....4
Drie jaar na 'Leuven wellicht' is er nu 'Ithaka', of hoe kunst louterend werkt.

Het Kul-t-uur.....4
Dit seizoen van Kul-t-uur vangt aan met hedendaagse dans. Een stuk met wanhopig kronkelende lichamen en over grijsheid, eenzaamheid en onmenselijkheid.

Eksperimentele film in Stuc.....5
Over het beeld en het geschreven en gesproken woord...p.4.

Kruiswoordraadsel (Haha!).....5.

Dit jaar kiest Van den Bossche zelf Volgend jaar Sociale Netwerken over heel Vlaanderen

Op 31 juli vergaderde de Vlaamse Regering over het uitbouwen van sociale voorzieningen aan het Hoger Onderwijs Buiten de Universiteit (Hobu). Een vijftal regionale modelprojekten werden goedgekeurd, maar Leuven en Antwerpen vielen uit de boot.

Sociale voorzieningen voor het Hobu zijn altijd al een teer punt geweest. De hele geschiedenis begint eigenlijk in 1960, toen de basiswet ontworpen werd die een sociale sektor voor studenten moest opzetten. Die voorzag toen alleen maar in universiteitsstudenten en repte met geen woord over het Hobu. Het Hobu — toen nog het Nuhu, Niet-Universitair Hoger Onderwijs — werd immers altijd ergens meewarig bekeken, omdat het aan zijn instellingen louter onderwijs biedt en nooit betrokken is geweest in het meer 'prestigieuze' wetenschappelijk onderzoek.

Meer dan eens heeft men geprobeerd daar iets aan te veranderen. Zo kwam er in 1986 nog een wetsvoorstel van de CVP om het geheel te herschikken. Dat verdween uiteindelijk in alle stilte zonder iets verwezenlijk te hebben. In 1988 deed de Sociale Hogeschool Heverlee zelf het voorstel om mee te werken met de Sociale Raad van de KU Leuven en op die manier het initiatief in eigen handen te nemen. Iedereen was aanvankelijk entoesiast over het idee, tot bleek dat daarvoor een statutenwijziging nodig was en dat men beslist had de statuten op korte termijn niet te veranderen. Twee jaar geleden nog was het verlangen naar sociale voorzieningen aan het Hobu één van de grote eisen tijdens de studentenbetogingen tegen het dekreet Coens. Wijlen minister Coens had zich dan ook voorgenoemd om de kwestie aan te pakken, maar heeft niet meer de mogelijkheid gekregen zijn plannen uit te werken.

Het protest vanuit de Hobu-scholen bleef echter duren en er volgden tenslotte dan toch een aantal wettelijke bepalingen die de achterstand van de Hobu-scholen moesten regelen. Op 23 oktober 1991 verscheen het dekreet betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschappen, dat heel wat zaken op punt stelde, waaronder

ook de belofte om wat aan de sociale voorzieningen te doen.

Pilootprojek

Acht maanden later wordt er door de Vlaamse Eksekutieve inderdaad een voorstel gedaan: er zou een pilootprojekje worden opgezet gedurende één jaar, met een grondige evaluatie nadien. Er werd 80 miljoen frank uitgetrokken. Welke regio's zouden kunnen meewerken was evenwel nog niet beslist. Wat wel vaststond was dat er met een soort van 'netwerken'-systeem zou gewerkt worden (zie kader). Op de meeste plaatsen werden alvast netwerkcomitees opgericht die dan een aanvraag konden indienen bij de Vlaamse Onderwijsraad. De bijdrage werd vastgesteld op 3000 frank per student.

Ook in Leuven werd iets dergelijks opgericht en op 8 juli onder het voorzitterschap van Paul Everaert, directeur van de Sociale Hogeschool en in feite initiatiefnemer van het netwerkproject, bekrachtigd. Andere deelnemende instellingen waren GroepT, het Lemmens-instituut, het Sint-Elizabethinstituut voor verpleegkunde, de Provinciale Normaalschool Leuven, het Rega-instituut en het Heilig Hart-Instituut. Bovendien waren ook twee normaalscholen uit Diest en Tienen in het samenwerkingsakkoord betrokken. Er werden twee 'raamovereenkomsten' opgesteld. Een met de KU Leuven, dat bestond uit drie projekten: huisvesting (openstelling van de universitaire kamers voor Hobu-studenten met uitzondering van de residenties), sociale dienstverlening (juridische dienst, jobdienst, sociale dienst,...) en psychosociale begeleiding. Er zou vooral geld worden uitgetrokken voor coordinatie (personeel en werkingsgeld). Praktisch

vervolg op pag. 3

Het AV-projekt van Kultuurraad heeft dit jaar Griekse thema's

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redactiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen); dit komt overeen met ± 1,5 getikte blz. met dubbele interlinie worden in principe ingekort. De redakteur behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Saret

Uw artikel in Veto over de opening van MCC Mala Ibrahim bleek niet louter informatief, maar bevatte ook propaganda tegen de autonome, representatieve en democratische zelforganisatie van migranten. NCV wil best begrijpen dat bepaalde vormen van generositeit zoals het verlenen van een lokaal aan studentenverenigingen, in hoofdte van deze laatste verplichtingen scheppen tegenover

hun onbaatzuchtige weldoeners, maar u stelt zich blijkbaar ten dienste om via uw blad halve waarheden te verspreiden, het debat te willen ontdoen van elke principiële geladenheid, om tenslotte laag bij de grond te stranden. Daarom volgende koars en bril.

Om geen eventuele rellen uit te lokken met extreem-rechts was NCV slechts met vijf personen (en niet met z'n vijftigen) gekomen naar MCC voor het uitdelen van pamfletten. Uw in-

formatie hieromtrent is ronduit misleidend. Het is trouwens opvallend dat aan vijf Belgen en aan één Belgische organisatie steeds meer representativiteit wordt toegeschreven dan aan 500 Noordafrikanen. NCV is de zondebok voor alles.

NCV weet dat het geen sinekure is om haar stem te laten horen via de pers, die niet altijd even ongebonden is. Dit bewijst zelfs uw blad. Wat migranten- en integratiebeleid betreft, kunnen wij beamen dat de problematiek over het algemeen beneden nul is en zomaar wat wordt geïmproviseerd en aangemodderd.

Bij raadpleging van objectieve bronnen zult u kunnen ontdekken dat de zelforganisatie een cruciale rol heeft gespeeld in al de ontvoeringsbewegingen van de laatste 150 jaar, en dat zij bij haar ontstaan stelselmatig is gestuip op het ongenoegen van betuttelende instanties met hun eigen gevestigde belangen: instanties die uit konservatieve vervees hebben gepoogd om deze nieuwe groepen (boeren, arbeiders, Vlamingen, vrouwen, enz.) in hun eigen structuren en enge denkpatronen te wringen. Geen

wonder dus dat genoemde instellingen uit Leuven ons vogelvrij hebben verklaard. Dit is een volkomen natuurlijke reaktie, maar helaas een ondemokratische en historisch verkeerde keuze.

NCV kan rekenen op de onderlinge solidariteit en vriendschapsbanden om de moed op te brengen, voor haar principes uit te komen, haar inspanningen te verdubbelen en haar werkzaamheid te vergroten, of dat de bovengenoemde establishment nu aanstaat of niet. Het feit dat wij de meerderheid van de Noordafrikaanse gemeenschap vertegenwoordigen, alsmede de steun genieten van echte democraten en vooruitstrevende Vlamingen, noopt ons tot een principiële en democratische keuze, die volledig ten dienste staat van de toekomst van onze gemeenschap.

Daarom kunnen wij onszelf niet laten gebruiken om representativiteit te verlenen aan Belgische instellingen met 'goede bedoelingen' maar onaanvaardbare, ongrondwettelijke en ondemokratische dwangmethodes.

Namens de vzw NCV
Saret, Boujido, Benselem

Gezocht : freaks (m/v)

Gezocht: vertegenwoordigers (m/v)

Kringraad, de bende onderwijsfreaks van LOKO, is op zoek naar medewerkers. In ruil voor jouf zweet en tranen, bieden wij je een tolle werkfeer.

Je moet helemaal geen ronkende titel hebben om ons te komen helpen: interesse in onderwijsproblemen of internationale verwerking is eigenlijk meer waard.

Welke postjes zijn nog vrij?

- 1 studententvertegenwoordiger op academische raad. Je moet hiervoor wel een student uit de Positieve Wetenschappen zijn.

- 2 studententvertegenwoordigers op onderwijstraad, nl.: 1 uit 'Humane B' (Economie, Pol&Soc, Rechten, Psychologie & Pedagogie) en 1 uit Biomedische Wetenschappen (Sportkot, Farmacie, Geneeskunde, Tandheekunde). Voor deze posten is wel een jaar POK- of Fakulteitsraadervaring vereist.

- 2 studententvertegenwoordigers op de Raad Internationale Relaties

- 1 medebeheerder in Alfaset CV.

Alle mandaten lopen voor een gans academiejaar, de kandidaten moeten wel studenten zijn aan de KU Leuven.

Voel je je geroepen? Neem dan pen en papier, schrijf een gemotiveerde brief met je curriculum vitae erbij, en stuur dit alles naar Kringraad voor woensdag 21 oktober om 19 uur, t.a.v. Pascal Mareels, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Wij je nog wat meer informatie, aarzel dan niet om te bellen naar ons (liefst tussen 14 en 18 uur): 016/22 31 09, of kom gewoon eens langs.

Verleg de grenzen van uw intelligentie met HP rekenmachines.

Had u het nog voor mogelijk gehouden spectaculaire vorderingen te maken op 's werelds meest geavanceerde wetenschappelijke rekenmachines? Met kenmerken als HP Solve, Automatic Unit Management, Advanced Graphics en een ongeëvenaard vermogen om met Symbolic Maths om te gaan, is de HP 48 familie de maatstaf bij uitstek voor leerkracht en student.

Een uitzonderlijk aanbod van applicatiesoftware en PC-link voor de HP 48S en HP 48SX rekenmachines met mogelijkheden die zelfs Einstein niet onberoerd zouden laten. Vraag vandaag nog een demonstratie bij uw HP-dealer. Er is trouwens een HP rekenmachine voor iedereen!

BELANGRIJKE KORTING OP APPLICATIESOFTWARE EN PC-LINK BIJ AANSCHAF VAN EEN HP 48 TIJDENS DE BACK TO SCHOOL AKTIE (VAN 01/09 TOT 06/11/92). Als u wil profiteren van onze scherpe prijzen en onze speciale aanbieding van applicatiesoftware en PC-link* voor de HP 48 familie, lever dan deze bon in bij uw dealer. Voor uw dichtstbijzijnde HP-dealers, bel 02/774 52 11.

Naam: _____
School: _____
Afdeling: _____
Adres: _____
Postnummer: _____

Aankruisen wat past:
Ik ben leerkracht student andere:
Ik heb de HP 48SX de HP 48S gekocht

*Zolang de voorraad strekt.

(stempel dealer)

Datum van aankoop: _____

**HEWLETT
PACKARD**

advertentie

Kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
☎ 016/22.44.38
Fax 016/22.04.66

Jaargang 19
nr. 3
4 oktober 1992

Ver. uitg. Ria Vandermaesen
's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofdredactie:
Steven Van Garsee
Redactiesekretaris:
Ria Vandermaesen
Redactie: Karel De Weerd, Patrick Staudt, Pieter Vandekerckhove
Doka: Christine Capiéau, Karel De Weerd, Dieter Telemans, Rob Stevens
Tekeningen: Arnulph, Nix
Lay-out en vormgeving: Els Cornelis, Krs Jacobs, Walter Pauli, Ria Vandermaesen, Jeroen Vandaele, Joris Van Garsee, Steven Van Garsee
Medewerkers: Sarah Bracke, Tom Dams, Filip De Keukeleire, Serge Franchoo, stef Jansen, Jeroen Overstyns, Walter Pauli, Ernst Van Aacken, Peter Van den Brande, Jeroen Vandaele, Maud Vermeire, Damien Volckaert

Eindredactie:
Walter Pauli, Jeroen Vandaele

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (22 04 66)
Drukkerij Rotatyp Brussel
Oplage 9000 eksemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250 fr.; niet-studenten: 350 fr.; buitenland 600 fr.; steun vanaf 1000 fr.; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas ten laatste vrijdag voor verschijnen om 18.00 uur op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 15.00u

Sociale Netwerken: een politiek spel

vervolg van pag. 1

komt het erop neer dat er één mandaat per project vrijkomt voor de coördinatie. De kostprijs zou om en bij de 10 miljoen frank bedragen.

Een tweede raamovereenkomst werd gesloten tussen diezelfde instellingen en de Alma vzw. De Alma's in Leuven zouden formeel worden opengesteld voor Hobu-studenten en er zouden mogelijkheden worden ingebouwd voor cateringdiensten (voor die instellingen die te ver van de restaurants verwijderd zouden zijn.)

Netwerken

Uit beide raamovereenkomsten bleken duidelijk de gehanteerde principes. Men heeft vooreerst niet gekozen voor de oprichting van een nieuwe overkoepelende sociale instelling voor unief en hogescholen die de Raad voor Studentenvoorzieningen gedeeltelijk of geheel zou vervangen (type mainframe), maar men heeft geopteerd voor een netwerk, een regionaal samenwerkingsakkoord tussen verschillende instellingen die onderling op gelijke hoogte staan. De unief heeft hier wel heel wat meer te bieden dan de andere hogescholen, eenvoudigweg omdat zij sinds de wet van 1960 de enige was die daarvoor gesubsidieerd werd. Zij kan immers op traditie en continuïteit bogen.

Een tweede zaak die opvalt is dat er ook afspraken gemaakt werden met instellingen die in de periferie liggen. Dat is typisch aan het principe van netwerken. Ook vanuit de overheid werd er de nadruk op gelegd dat men 'grensoverschrijdend' zou gaan werken. Alleen kan men zich de vraag stellen of daar geen praktische bezwaren bij zijn. Voor de afspraken in verband met Alma is er niet direct een probleem aangezien de Alma makkelijk kan instaan voor een distributie van de maaltijden in de regio Leuven. Maar voor huisvesting en psychosociale begeleiding lijkt dergelijke overeenkomst vrij zinloos zolang de verantwoordelijke diensten alleen maar afdelingen in Leuven zelf behouden en de infrastructuur niet

ruimtelijk uitgebouwd wordt naar de studenten toe. Bovendien wordt er naar de Hobu-instellingen in de kleine provinciestadjes als Diest en Tienen veel meer gependeld en laat de nood naar een kot zich bijgevolg veel minder voelen.

Op nationaal vlak werden er intussen nog tien andere projecten ingediend: Regionaal Netwerk (RN) Kempen (Geel, Vorseelaar, Lier), Netwerk Turnhout, het RN West-Vlaanderen Noord (Brugge, Oostende, Torhout), het RN West-Vlaanderen Zuid, het RN Mechelen, het RN Gent, Netwerk Brussel, Antwerpen Centrum, Antwerpen Randstad en Hasselt. In totaal waren er 131 Hobu-instellingen bij betrokken en 71.000 financieerbare studenten.

Bij de concrete uitvoering van het project moest er met een heel aantal bijkomende factoren rekening gehouden worden. Ten eerste met de budgettaire beperkingen: 3000 frank per student was vastgesteld als minimum, en met een budgettaire limiet op 80 miljoen zouden er dus slechts 26.000 Hobu-studenten in aanmerking kunnen komen voor het experiment. Ten tweede waren er een aantal formele beperkingen. Het voorgestelde project moest zoveel mogelijk ten goede van de student komen, projecten met teveel personeelsuitgaven werden sowieso geweerd; omdat het een proefproject is werd er geopteerd voor één groot netwerk en drie middelgrote netwerken, evenals voor één uit een grootstad en één uit een provinciestad. Ook het onderscheid tussen universiteitsstad en niet-universiteitsstad kon experimenteel interessant zijn. Bovendien moest er een zekere geografische spreiding zijn en een laatste criterium was dat er een bijdrage moest geleverd worden vanuit de Hobu-instelling zelf zonder dat er evenwel een verhoging van het inschrijvingsgeld mocht zijn.

Politiek

Als advies aan de Vlaamse Regering werden West-Vlaanderen Noord en Brussel voorgesteld, Kempen in ieder geval en een keuze tussen Leuven of

Antwerpen Randstad. De rest werd om loutere formele redenen afgewezen. De meeste omdat ze geen of een te kleine bijdrage vanuit de instelling voorzien hadden, Gent omdat de personeelskosten in verhouding te hoog lagen met de inspanningen die rechtstreeks de studenten ten goede komen.

Op 31 juli viel dan de beslissing door de Vlaamse Regering. Het werd direct duidelijk dat Minister Van den Bossche het advies naast zich neer had gelegd. Niet alleen zouden er 38.000 studenten bij betrokken worden, en dat terwijl het budget met 10 miljoen frank vermindert was, maar bovendien gaf de minister zijn voorkeur aan de projecten Mechelen, West-Vlaanderen Noord, Kempen, Brussel en Gent (!). De grote verliezers waren ongetwijfeld Leuven en Antwerpen.

Het is van Van den Bossche bekend dat zijn politieke voeling met Gent en met de RUG behoorlijk groot is en dat zou veel kunnen verklaren. Zegt De Vuyst, directeur van Studentenvoorzieningen aan de KU Leuven: "Het is natuurlijk de keuze van de Minister om dat advies naast zich neer te leggen. Het is duidelijk dat het hier ging om een politieke keuze, maar het is natuurlijk ook maar een proefperiode. Voor volgend jaar is ons min of meer beloofd dat de ingediende projecten vanaf oktober tot december 3000 frank per student zouden krijgen."

Serge Franchoo
Steven Van Garse

Ook nu reeds komen Hobu-studenten in de Alma eten (foto Karel Hobu De Weerd)

Groenveld: sociale woningen nieuwe stijl

vervolg van pag. 1

De helft van deze kamers worden gereserveerd voor zogenaamde *visible minorities*, twintig voor Erasmusstudenten en tien voor studenten die door laattijdigheid uit de boot vielen bij andere residenties. Het is overigens nog maar de vraag of het een gelukkige optie is om een groot aantal buitenlandse studenten samen in een afgelegen residentie te huisvesten. Trouwens, in 1988 heeft een 'Denkgroep Studentenhuisvesting' onder voorzitterschap van prof. Leirman zich reeds categoriek tegen zo'n gettopolitiek uitgesproken. Toen heette het in hun Eindverslag: "Ook in deze kontekst pleit de denkgroep voor heterogene groepen, voor het zinvol samenbrengen van Vlamingen en buitenlanders uit verschillende culturen in een leefgemeenschap."

Studentenvoorzieningen betaalt 6000 frank per kamer en subsidieert naargelang de huurschaal van de bewoner. Dit gaat lijnrecht in tegen het studentenstandpunt dat vorig jaar werd ingenomen, en waarin gesteld werd dat huursubsidies voor kamers bij particuliere eigenaars géén alternatief kunnen zijn voor het bouwen van studentenresidenties. Enkel een effectieve controle van de kotmarkt door voldoende residenties in handen van Studentenvoorzieningen, kan een

rechtvaardige verdeling naar de toekomst toe garanderen.

Het is echter noodzakelijk, zo stelde de academische fractie van de RvS, deze kwestie zakelijk te behandelen. Iedereen zou wantrouwig staan tegenover het initiatief van het Aktief, vooral omdat niet werd samengewerkt met Studentenvoorzieningen. De prive-investeers in Aktief zouden naar verluidt afkerig staan tegenover de vrij strenge voorwaarden van de sociale sektor.

Dat de studentenvertegenwoordiging zelfs niet op de hoogte was van de reddingsoperatie, werd even over het hoofd gezien. Bovendien werd, ondanks voorgaande bezwaren, het hele project plots "lovenswaardig" genoemd, en sprong de RvS dus zonder dralen bij toen de zaak dreigde fout te lopen. De initiatiefnemers van Aktief hadden er blijkbaar nooit rekening mee gehouden dat ouders die massa's geld veil hebben voor een obligatie, hiermee liever een prive-appartement kopen dan hun kroost in een ordinaire *peda* te steken.

Men was zelfs bereid 6000 frank per kamer neer te tellen op een moment dat Aktief, een vzw van obligatiehouders, vragende partij was, en de *kwantitatieve* druk op de kamermarkt daalde. Het is duidelijk dat er wel een blijvend tekort is voor financieel

zwakke studenten, maar dit probleem zal enkel vergroot worden door een politiek van huursubsidies, die vooral ten goede komt aan vermogende particulieren. Het argument dat het toch de bedoelen zijn die gelden schenken voor dit soort projecten gaat misschien op in het kader van een neo-liberale huisvestingspolitiek, van een nieuw soort liefdadigheid. Het project lijkt echter niet te rijmen met de solidariteitsidee die Studentenvoorzieningen zou moeten schragen.

Negenzestig

De RvS blijft trouwens bij hoog en bij laag beweren dat de overname van de zestig kamers niet gezien moet worden als steun aan 'Aktief Mece-naard', maar als een stap in de oplossing van de eigen problemen. Vraag is of men hier het doel van de Studentenvoorzieningen (het verhelpen van de ongelijkheid in en rond de deelname van het onderwijs) niet verward met de middelen, namelijk het verhuren van goedkope kamers. Een politiek die de huidige commercialisering van de kamermarkt actief ondersteunt, blinkt slechts uit in kortzichtigheid.

Sarah Bracke
Stef Jansen

Hobu, unief en netwerken

In 'De Gids Op Maatschappelijk Gebied' verschenen van Dr. Jan De Vuyst, directeur van Studentenvoorzieningen aan de KU Leuven, een gedocumenteerd artikel over de functie en potentiële uitbouw van sociale Regionale Netwerken (RN). Een netwerk is een term uit de computerwereld, waarmee hier bedoeld wordt dat alle instellingen uit één welbepaalde regio hun sociale voorzieningen uitbouwen in onderlinge afspraak met elkaar. In Frankrijk en Duitsland bestaat er evenwel een ander systeem dat men, naar analogie met de netwerken, 'mainframes' zou kunnen noemen. Hierbij bestaat er in principe slechts één sociale dienst per regio die beheerd wordt door een centraliserend orgaan waarin alle betrokken instellingen vertegenwoordigd zijn.

Om verschillende redenen leek het mainframe-systeem niet aanvaardbaar. De belangrijkste reden bestond erin dat het hier om een feitelijke herstructurering gaat en dat bestaande voorzieningen geïntegreerd moeten worden in nieuwe en/of aangepast moeten worden. Het brengt op zich heel wat financiële, institutionele en praktische problemen mee als pakweg de Raad voor Studentenvoorzieningen plots moet overgaan in een orgaan met vertegenwoordigers van alle betrokken instellingen.

De Vuyst stelt in zijn nota dat er in eerste instantie gezocht moet worden naar de reële noden van een netwerk voor hogescholen. Daarmee wil hij niet direct de nood tot de democratisering van het hogeschool-onderwijs in vraag stellen, maar wil hij wel kijken naar de specifieke situaties van de Hobu-student. De Vuyst geeft twee voorbeelden: ten eerste blijkt dat jongere die studeren in een kleine provinciestad meestal dichtbij wonen en dus geen kot nodig hebben. Ten tweede is er een ander dagprogramma dan bij uniefstudenten zodat Sociale Diensten andere openingsuren moeten hebben.

In tweede instantie beklemt voort De Vuyst het belang om eindelijk de bestaande situatie te reguleren. Dat de Hobustudenten op dit moment in de Alma gaan eten noemt hij "oneigenlijk gebruik van Rijks-toelagen". Hij geeft wel toe dat het bijvoorbeeld voor de Alma weinig uitmaakt dat er meer studenten komen eten, eenvoudigweg omdat de Alma gesubsidieerd wordt voor de infrastructuur en dat men op de maaltijden zelf altijd een lichte winst maakt. Die bestaande situatie is dan ook de reden waarom er voor de meeste sociale voorzieningen geen onderscheid meer gemaakt wordt tussen Hobu of unief-studenten.

Steven Van Garse

SOCIALE VERDEDIGING

Het 'Forum voor Vredesaktie' organiseert samen met 'Burgerdienst voor de Jeugd' van donderdag 15 oktober tot zondag 18 oktober een basisvorming 'Sociale Verdediging' te Neerpelt. Tijdens deze vierdaagse worden op een actieve manier een aantal

vaardigheden ingeoefend die essentieel zijn om sociale verdediging in de praktijk te kunnen brengen. De vorming wordt begeleid door Ton Knoet. Verdere informatie en inschrijvingen: Van Elwijckstraat 35, 1050 Brussel, tel. 02/648.75.83).

BINNENKORT...

AH, MIJN STUDIES WORDEN GESPONSORD DOOR PEEIERS PHARMACEUTICA, MAAR IK MOEIJELIG GEEN HEMDJE DRAGEN...

Stuc herneemt Disfigure Study Kultuur in het kwadraat?

Het KUL-t-uur begint zijn nieuw seizoen met intrigerende hedendaagse dans. Beckett meets Klapstuk. Disfigure Study dus van het New Yorkse dansgezelschap Meg Stuart. Geen grappige maar wel een zeer beklijvende voorstelling. En goedkoop.

Disfigure Study, Meg Stuarts eerste avondvullend programma, ging als Klapstukproductie in première op de vorige editie van het dansfestival, in oktober '91. Een entoesiast publiek en positieve kritieken maakten het de revelatie van het festival. De voorstelling bouwde dan ook een indrukwekkende playlist op (The Kitchen - New York, New Moves Festival - Glasgow, Springdans 92 - Utrecht, ...) en komt een jaar en een dag na de wereldpremière nog één maal naar Leuven.

Stuarts dans heeft als achtergrond New York, waar ze woont en werkt. Het verloren individu in de meest absurde stad ter wereld loopt dan ook als een rode draad door haar carrière. Het wanhopige verdringen van armoede en grijsheid in de metropool maakt dat die elementen juist des te pregnanter aanwezig zijn, en daardoor wordt het als kunstenaar haast onmogelijk je werk ervan af te sluiten. De wanhopig kronkelende lichamen van dit stuk zijn een uitwerking hiervan. Lichamen zoals ze voorkomen op de werken van Francis Bacon: verwaasde massa's zonder gezicht als metafoor voor de hedendaagse mens. Als basis voor het stuk dienen drie voorstudies die getransformeerd en met elkaar verweven werden: de solo 'Thought Object', het duet 'Held' en het trio 'Phebe Street'. De relatie tussen de drie stukken is de naakte onmenselijkheid. Samen met de Portugese dansers Carlotto Lagido en Francisco Camacho gaat Meg Stuart een confrontatie aan met het publiek. Zonder pretentie en schijnbaar zonder al te veel emotie wordt de onmenselijkheid verbeeld. De toeschouwer moet ondergaan.

Onmenselijkheid

In de beginscène 'Thought Object' waarvan een videobewerking door de Oostenrijkse cineast Wolfram Paulus op 12 oktober in het Stuc in première gaat - danst Meg Stuart alleen. Het beginbeeld van deze scène stelt duidelijk het thema van de voorstelling. Boven het hoofd van de danser hangen zinneloos twee benen die het hoofd proberen aan te raken. Het thema van fragmentatie en de daaruit volgende vervorming van de werkelijkheid worden sterk verbeeld. Chaos van lichaamsdelen: Disfigure Study. Bijzonder mooi is 'Held', waarin een danser een levenloos lichaam probeert omhoog te brengen. Keer op keer zakt dat lichaam in elkaar. De danser blijft wanhopig kronkelen rond de massa zonder dat er hulp komt opdagen. Een andere mogelijkheid dan de zinneloze herhaling is er niet. Wanneer de

massa opeens toch blijkt te kunnen rechtstaan, trekt de danser het zelf ruw naar beneden: onmacht in de vorm van zelfvernietiging.

Op het einde van de scène zakt de danser leeggelopen neer en vormt zijn eigen lichaam zelf één gewrongen hoop. Pas dan komt de daarvoor levenloze materie even in beweging; het kronkelt zichzelf onder de danser vandaan en blijft even verder onbeweeglijk liggen. Enzaamheid in het kwadraat. Zo is de voorstelling een nooit vervelende aaneenschakeling van scènes waarin individuen machteloos staan tegenover door hun eigen lichaam veroorzaakte onmenselijkheid. Het hele stuk is dan ook een pijnlijke zoektocht naar menselijkheid, die schijnbaar vruchteloos verloopt. Dat de laatste scène als variatie op de eerste solo weer alleen het naakte individu toont, wijst hierop. Op het einde ontstaat het gevoel dat alles zinloos blijft, de onmacht is onvermijdbaar zolang er niets buiten de speelwereld verandert. Die is te minimaal om ruimte te geven aan meer menselijkheid. Stuart heeft haar decor beperkt tot een lege dansvloer.

Kier

De belichting en de live op het podium uitgevoerde muziek van Hahn Rowe (Michael Stipe, KRS 1, That Petrol Emotion, Brian Eno) trekken de inhoudelijke parallel visueel en auditief door: een te beperkte realiteit en een daardoor blokkerende toneelrealiteit. Toch, en hier gaat plotseling de deur op een kier open naar meer menselijkheid, kan de toeschouwer door de sterkte van de voorstelling niet buiten de boodschap van hulpeloosheid. Onbewogenheid is uitgesloten. Zo kan het stuk zich door intrinsieke kwaliteiten even bevrijden uit de absurditeit. De kwaliteit van het stuk ligt in het feit dat het ondanks het minimale van de beweging de toeschouwer van het eerste tot het laatste moment bijna moet boeien. Meg Stuarts stuk vervalt niet in navelstaarderij maar is een fascinerende uitbeelding van het gevoel van verlorenheid. Disfigure Study is een stuk zoals hedendaagse dans niet moet maar wel mag zijn: een vaak pijnlijke maar persoonlijke visie op de hedendaagse mens en mooi in zijn eenvoud.

Jeroen Overstijns

Meg Stuart, Disfigure Study, woensdag 14 oktober om 13 uur in Vlamingenstraat 83. Gratis. Geen reservatie.

JUBILEUM— Dit jaar is het feesten geblazen aan de fakulteit Sociale Wetenschappen. Om twee redenen nog wel: de fakulteit bestaat 100 jaar en haar kring, Politika, een halve eeuw. Voor wat de plechtige fakulteitsfeestelijkheden betreft zijn, naast de uitreiking van een aantal eredoktoraten, prijzen en leerstoelen vooral een lustrumconcert met Katalanen en een oudstudentenavond (op 24 april) vermeldenswaard. Verder organiseert Politika van haar kant ondermeer een door Tony Van den Bossche gemedereerd debat rond media, politiek en showbiz. Dit zal doorgaan op 12 oktober met als belangrijke aanwezigen Mieke Vogels, Louis Tobback, Johan Sauwens, Margriet Hermans, Walter Grootaers, Louis Van Raak (Story) en Mathias Danneels (Dag Allemaal). Ook een 'betaalbaar' diner en aansluitend een, naar Politika-normen, zeldzaamheid als een galabal zijn gepland op 27 november. In het voorjaar is er verder nog een Dag van de Fakulteit, speciaal en enkel voor mensen van de fakulteit. Veto, houdt u op de hoogte. (JV/PVDB)

(foto Rob Stevens)

Nieuw AV-project '93 Odysseus in Leuvenland

Drie jaar na 'Leuven Wellicht' organiseert Kultuurraad (Kura) in samenwerking met Stuc opnieuw een eigen project rond hedendaagse kunst. Broodnodig, zo lijkt het, maar wat houdt dat Ithaka-project op 25 februari '93 eigenlijk in?

Buiten de podiumkunsten en visuele kunsten zit Leuven wat betreft de hedendaagse kunst in het verdomhoekje, zo lijkt het. De enkele galerijen die er zijn, leggen de nadruk eerder op het commerciële dan op het creatieve. Het vorig jaar geopende cultureel centrum in de Brusselsestraat, dat met veel steun van de KU Leuven tot stand kwam, moet zijn eerste sporen onder andere op dit gebied nog verdienen. Het Stuc beperkt zijn programmerie bewust tot hedendaagse film, video, theater en dans.

Kultuurraad bracht enkele keren licht aan een donkere horizon door het organiseren van verschillende AV-projecten, waarbij AV staat voor de Algemene Vergadering van Kultuurraad. De laatste editie dateert echter van 1990: toen was er 'Leuven Wellicht'. Naar aanleiding van dit evene-

ment werd de stad versierd met werk van hedendaagse kunstenaars en studenten rond het thema 'licht'. Er was toen een massale belangstelling, maar dat bleek niet voldoende om verdere initiatieven te garanderen. Het laatste initiatief ('Voyage Voyeuriste') van twee jaar geleden bleef in een embryonale fase van woorden. De organisatie bleek geen sinekure te zullen worden en daarom niet realiseerbaar door de kleine groep geïnteresseerden. Dat het eerste media-bericht over Ithaka begint met "eindelijk een opvolger voor Leuven Wellicht" lijkt om deze redenen dan ook niet overdreven.

Naar aanleiding van de voorstellen tot herstructurering van Kultuurraad-Stuc kwam vorig jaar in Kura de behoefte om haar werking te herprofilen. Het bleek immers dat het Stuc de kultuuractiviteiten monopoliseerde en steeds autonomer aan het worden was. Kura moest meer studentgericht zijn en bovendien bepaalde gaten in het Leuvense culturele aanbod opvullen. Als één element van de nieuwe werking wordt de traditie van AV-projecten dit jaar dus nieuw leven ingeblazen in de vorm van het Ithaka-initiatief. Het grote succes van de voorganger van Ithaka, zowel wat betreft publieksoptocht als in de pers, doet dan ook uitkijken naar de '93-versie.

Het Ithaka-project heeft als rode lijn de relatie kunstenaar-toeschouwer, die, zo wordt gesteld door Kultuurraad, behoorlijk vertroebeld is. Immers, wanneer kunst ook maar enigszins vervreemdend overkomt, wordt hij gemeden. Dat vinden tenminste de initiatiefnemers van Ithaka. Een uitdaging van het Ithaka-project zou daarom zijn om een begrijpelijk project te maken dat tegelijk niet binnen de normen van het burgerlijke (het 'inlijstbare') valt.

Een tweede uitgangspunt van Ithaka is dat de hedendaagse kunst al te vaak wegkwijmt, verdrukt in een overvloed van interpretaties waarbij het werk op zich zelf vergeten wordt. Dat het Ithaka-project een ontdekkingsstocht is voor het publiek, verklaart de

bizarre naam van het gebeuren. Ithaka is in de Griekse mytologie het eiland dat het reisdool is van Odysseus' louterende tocht en waar hij met nieuwe ervaringen als ander mens terugkeert. Interpretatie maakt dus plaats voor louterende emotie. Het 'polyinterpretabiliteitsconcept' zou de Leuvense student, die bij de vorige edities toch bleek open te staan voor zo'n initiatieven, verwijderen van iets dat in het persdossier beschreven staat als "iets wat de wereld niet kan redden, maar wel uitdiepen en aangenamer maken".

Aan het project werken zowel professionele kunstenaars mee als studenten van Sint-Lucas. Ook Leuvense studenten zullen voor creaties zorgen. Dit zal gebeuren in kring- of kotverband of individueel. Bovendien worden workshops georganiseerd onder begeleiding van meewerkende kunstenaars. Konkreet zou het project plaatsvinden op 25 februari 1993 op verschillende plaatsen in de stad. De organisatoren stippen een route uit langs architecturaal waardevolle gebouwen die vaak onbekend zijn bij de Leuvense student. Mensen die graag willen meewerken worden nog altijd gezocht. Die medewerking zou dan bestaan uit contacten leggen met kunstenaars, sponsorwerking, publicaties verzorgen, enzovoort. Aan de Ithaka-organisatoren blijft dan de taak om waardevolle kunstenaars te vinden die studenten aanspreken.

Tom Dams
Jeroen Overstijns

Vrijwilliger of meer info? Aankloppen bij het Stuc.

**Waar doen de
Leuvense studenten
en jongeren aan
rope-skiping,
aërobics, squash,
callanistics,
oriëntaalse dans,
en nog veel méér...?
Bij SPORTA natuurlijk!**

want SPORTA heeft voor U het ideale sportpakket klaargestoomd. Verzet je zinnen en beoefen elke dag van de week je favoriete sport. Spring even binnen op ons kantoor in de Triensstraat 130, of bel ons op het nr 016/23 46 53.

Het nieuwe programma ligt klaar!

sporta
studenten & jongeren

De kwaliteit van het stuk ligt in het feit dat het ondanks het minimale van de beweging de toeschouwer van het eerste tot het laatste moment bijna moet boeien.

De Prins: de schone of het beest?

Het zijn rare tijden. Terwijl de enige progressieve krant in Vlaanderen op apegapen ligt, nemen joernalisten uit wat traditioneel 'rechtse' kranten genoemd worden volop de maatschappij kritische funktie over. Enkele maanden geleden ontrafelde Marx Verduyn van de 'Financieel-Economische Tijd' de hele Beaulieu-affaire. Nog recenter heeft René De Witte, lid van de economische redactie van de 'Gazet van Antwerpen', alle malversaties van Maurits De Prins en Super Club bijeengezamd.

Naar het schijnt leven ze allemaal in Amerika, de mannen die vanuit het niets onmetelijke fortuinen opbouwen. Henry Ford bijvoorbeeld, die bouwde een koekoeksklok om tot zijn eerste auto, of zoets. Uitgever Randolph Hearst veroorzaakte zelf de Amerikaans-Spaanse oorlog, om zo de oplage van zijn eigen kranten sneller te doen stijgen. Het blijven echter verhalen van over de plas. Vlaanderen kent dat soort *wise guys* niet, mannen die fortuin maken en door hun flair en flamboyante stijl tot de verbeelding van 's werelds parvenu's zullen blijven spreken. Rond 1988 zag het er enkele jaren naar uit dat Maurits De Prins zijn naam aan dat angelsaksisch lijstje zou kunnen toevoegen.

Het grootste deel van het leven van Maurits De Prins verliep immers volledig 'volgens scenario'. Dat begon al in zijn jeugd. Als allereerste voerde hij de plaatselijke schones van zijn geboortedorp Hingene mee op de duozit van zijn lwaaijerige 'Zundap'. Hij doet zijn dienstplicht bij de marine, en maakt in zijn ansichtkaarten uit IJsland en Denemarken gewag van Skandinavische porno — ook dat had Hingene nog nooit meegemaakt.

Piramide

In '69 slaat hij het dorp ondermaal met verstomming. De Prins emigreert naar Zuid-Afrika, zonder ook maar één gebenedijd woord Engels te spreken. Hij schrijft 'Baai Baai' als hij 'Bye Bye' bedoelt. Zuid-Afrika valt dan ook niet mee. Acht jaar later staan De Prins en zijn vrouw terug in België. Een eerste poging is mislukt. Begin jaren tachtig echter, wil die 'vrij onschuldige fantast' (een omschrijving van een jeugdviend van De Prins) fortuin maken in de horekasector. Horeka is wellicht nog een te groot woord voor etablissementen die je met veel goede wil 'frituur-restaurants' kon noemen.

Aanvankelijk lopen de zaken *lekker* de pas opgerichte nv 'De Maaltijd-prins' verkoopt middagmalen aan banken en kafes. De Prins bereidt die maaltijden in frituur 'Don Quichotte' in Kontich, en koopt mikrogolovens die hij vervolgens bij zijn klanten

plaatst. Het is een prozaïsch verhaal: na 'Don Quichotte' komt 'De Speedbar' in Brasschaat, daarna 'Het Baareltje' in Boechout. Eind '82 is het allemaal voorbij, en moet De Prins geld lenen om zijn handel van curryworsten en mayonaise recht te houden.

In de loop van '82 verlaat De Prins 'de frituur' voor de video-branch, toen een snelgroeiende markt met een ruime schermzone van x-rated video's en piratakkassettes, en bijgevolg veel zwart geld. In september '82 verandert De Prins nv 'De Maaltijdprins' in nv 'The Pyramid Wave Corporation of Europe' — enige protsenigheid is nooit veraf. De 'Pyramid' zal later nog het symbool van Super Club worden: De Prins gelooft immers in de magische krachten van de piramide en de invloed van aardstralen.

Reeds op 10 oktober '82 komt er boven deze eerste maatschappij een kooperatieve vennootschap 'Super Club'. Die cv 'Super Club', kent een forse groei. Het maatschappelijk kapitaal stijgt van een bescheiden 176.000 frank tot 6.6 miljoen in juni '83. De Antwerpse Rijkswacht begint zich dan met het zaakje te moeten naar aanleiding van enkele onfrisse praktijken, en bovendien stapelt Super Club cv de schulden op. In 1985 gaat de hele zaak terug naar af.

Super Club cv draagt immers niet meer de eksklusieve aandacht van De Prins weg. Reeds eind december '82, dus amper enkele maanden na de stichting van de cv Super Club, doet De Prins zijn intrede in het ingenieurs- en interkantoor 'Engineering Supplies & Services' (ESS). Hij neemt echter geen rechtstreekse participatie in ESS, maar gebruikt de omweg van 'Sterling Securities', een zogenaamde postbusmaatschappij op de Kanaal-eilanden. Hierin neemt De Prins als partner de Schot John McGowan. McGowan geeft zich uit voor een internationale zakenman. Merkwaardig genoeg zou De Prins hem hebben leren kennen toen McGowan in 'De Speedgun' zijn dagelijkse portie friet kwam verorberen. Dat is doorgaans geen gewoonte van 'internationale zakenmannen'.

Na hun intrede waagt ESS zich plots aan de meest buitensporige projecten: een bezinestation langs de snelweg in Kairo, een kippenkwekerij voor 18.000 slachtkippen in datzelfde Kairo, een koekjesfabriek in Pakistan, een vakantiepark in Alexandrië, nog een kippenkwekerij in Taiwan, vastgoed in Zuid-Florida, een ziekenhuis in Kameroen, veertig villa's in Algiers. Uiteindelijk komt het Antwerpse gerecht tot het besluit dat rond ESS een internationale konstruktie bestaat met als doel "ontdraging van geld naar het buitenland". Via deze nepmaatschappij op Guernsey werden miljoenen frank 'Vlaams zwart geld' 'witgewassen'.

Reeds in april '83 trekken McGowan en De Prins zich officieel terug uit ESS, goed vier maanden na hun intrede. Achter de schermen hielden ze wel alle touwtjes in handen, samen met — zo bleek in '86 uit (weer eens) een onderzoek van de Rijkswacht — Jan Maes. Jan Maes is dan niet alleen directeur van Noordkrediet, maar ook een van de spilfiguren van Super Club nv. Inderdaad, nv Super Club. Zes maanden na de stichting van een cv onder dezelfde naam, en enkele maanden na een gemeenschappelijke participatie bij een firma die gebruikt wordt voor het wittwassen van zwart geld, gaan De Prins en ko. over tot de stichting van een naamloze vennootschap: Super Club nv. Een succesverhaal begint.

Het is niet alleen duidelijk dat De Prins de zaken ernstiger aanpakt, maar ook dat hij de voorbije jaren een niet onaardig bedrag heeft bijeengegemaakt. Super Club nv start met een kapitaal van 15 miljoen frank. De Prins benoemt zichzelf tot voorzitter van de Raad van Bestuur, tot afgewaardigd bestuurder en tot de man van het dagelijks beheer. Even lijkt het fout te lopen: men oriënteerde zich op de onrendabele verhuur van videorekorders. Vanaf het tweede jaar was Super Club een naam geworden in de wereld van het video-verhuur. De Prins had zijn oude spitsbroeders Jan Maes en John McGowan definitief rond zich verzameld, en Super Club realiseerde een bedrijfswinst van 10,7 miljoen op een omzet van 45 miljoen frank.

Super Club verhoogt stelselmatig zijn kapitaal. Dat wordt mogelijk gemaakt door onoorbare financiële tussenkomsten van Jan Maes. Hij verleent De Prins een kiftief krediet van enkele miljoenen uit de kas van Noordkrediet: de dag zelf waarop De Prins naar de notaris stapte, wordt het geld op de rekening van Super Club gestort. Die notaris konstatteert dat voldoende kapitaal aanwezig is. Diezelfde dag echter stort De Prins alle geld terug: er verschijnt niets in de boeken, en de

COMED LEUVEN

Back to school ?

SPECTACULAIRE PRIJZEN

Macintosh Classic II 2/40
40.900,- fr. incl. B.T.W.

Macintosh LC 4/40 + RGB 12"
54.900,- fr. incl. B.T.W.

H. Hooverplein 24, B-3000 Leuven
Tel. 016/29.21.50, Fax. 016/29.31.50

vennootschapswetgeving wordt netjes omzeild.

De groei die Super Club de volgende jaren zou realiseren heeft het echter niet alleen aan financiële hoogstandjes te danken. Men moet De Prins meegeven dat hij als eerste met een totaalconcept op de Belgische markt stapte. Super Club denkt niet alleen aan een keten van videotekens, maar ook aan een synergie met audio en film. Daarbij komen een opvallend logo en een aantrekkelijk winkelconcept. Bovendien profileert Super Club zich als een familiebedrijf: nooit zal er één illegale of porno-kasette in een winkel van Super Club aangetroffen worden. In het videowereld is zo iets ronduit revolutionair.

Super Club ondergaat dan ook een boom. Op enkele jaren tijd slaagt Maurits De Prins erin om de absolute top van het Belgische kapitaal aan zijn onderneming te koppelen. Begin juni '89 kunnen ondermeer als nieuwe beheerders verwelkomd worden: Urbain Devoldere, Jaap Van Wezendonk en Eddy Wauters. Het zijn drie namen die klinken als een klok, en niet alleen binnen het financierswereldje. Hoewel de Kredietbank zich niet officieel aan Super Club verbindt (maar wel vele transakties behartigt), is de naam van KB-bestuurder Eddy Wauters, tevens voorzitter van voetbalclub Antwerp FC, voor vele kleine beleggers een garantie. Van Wezendonk en Devoldere vertegenwoordigen de inbreng van de Nederlandse elektronika-gigant Philips. Van Wezendonk werkte vroeger voor KLM, Douwe Egberts en Philips, waar hij getipt wordt als kroonprins. "Hij gaat over lijken", zou later een van de andere bestuurders van Super Club zich laten ontvallen. Devoldere was, in opvolging van André Leysen en Philip Bosdon, de voorzitter van het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO). In die funktie is hij de patroon van de Belgische werkgevers.

Het kan niet meer stuk voor Super Club, lijkt het. Steeds meer wordt het gerucht verspreid dat Super Club "op de beurs zal gaan", steeds grotere piketten aandelen worden bij wisselagenten voor waanzinnige bedragen verhandeld. Wie in Vlaanderen spaarcenten heeft, investeert in Super Club: op twee maanden tijd stijgt het (onofficiële) aandeel van 3.000 naar 5.000 frank. Het gaat overigens niet alleen om kleine spaarders. Ook Thyl Gheyselink van de Kempen Steenkoolmijnen (KS) gelooft in Super Club, en koopt niet minder dan 900.000 aandelen. Bovendien verbindt De Prins zich ertoe om 2,6 miljard te investeren in een nieuwe filmstudio op de grauwe terreinen van de voormalige mijn van Waterschet. "Het wordt Hollywood in Limburg", pocht De Prins. Super Club gaat zelfs internationaal. Door het inpalmen van het Amerikaanse Turtle's inc. wordt Super Club de derde grootste keten in de VS. Super Club verwerft ook de rechten op

films als 'Rambo' II en III, 'Superman' IV, 'Bolero' en 'The Making of Michael Jacksons Thriller'.

Intussen heeft De Prins de controle over zijn eigen bedrijf verloren. Philips wil Super Club als onafhankelijke entiteit nekken en gebruikt een efficiënte strategie. De kredietlijnen worden toegegrukt en men dringt 'onmogelijke' orders op, zoals de aankoop van 250.000 'onverkoopbare' cd-spelers. Als bovendien na de spuurwerk van de Bankkommissie het ene financiële lijk na het andere uit de kast rolt, is het einde nabij. Fiat-baas Agnelli staat in '89 op het punt te participeren. Hij haakt tenslotte af, onder indruk van artikels in de internationale pers.

De gang van Super Club verloopt pijnlijk snel. Alle oorspronkelijke beheerders worden afgedankt, en het aandeel van Super Club is tenslotte nog maar een schamele 150 frank waard. De kleine aandeelhouders hebben allemaal gegokt, en tot de laatste man toe verloren. Pikant detail: als verereffenaar van de onderneming stelt Philips Jos Delcroix aan, de broer van de toenmalige CVP-partijsecretaris en huidige minister van Landsverdediging Leo Delcroix. Jos Delcroix is officieel gedomicilieerd op hetzelfde adres als Maurits De Prins en het oude Pyramid Invest... Philips verwerft voor geen geld een onderneming met, als alle boekhoudkundige truuk weggezuiverd worden, een werkelijk vermogen van 5 miljard, en de Noordamerikaanse tak met een omzet van ruim 13 miljard. Philips wint, de anderen verliezen.

De Witte schildert in 'De Val van De Prins' een fascinerend verhaal van de slapende aanloop, steile opgang en tenslotte dofte smak neerwaarts van Maurits De Prins, een van de weinige Vlamingen die even de schijn kon ophouden van (welswaar onelegante) sprookjesprins. Het is geen gemakkelijke boek: Super Club hing aaneem met financiële knevellingen, en de finesses aangaande warrants, gekonsoleerde jaarrekeningen, obligaties en beurskapitalisaties zijn dan ook legio. Wie niet afgeschrikt wordt door een fikse portie economische begrippen krijgt echter een onthutsend portret van een bepaald soort 'dynamisch ondernemen'. De Witte typeert het ergens zelf als "het onbesuisde kapitalisme, stijl jaren tachtig. Een kapitalisme dat beroep deed op schier onbetaalbaar veel spaargeld van kleine beleggers die, verblind door euforische aandelenkoersen, beurs met casino gingen verwarren. Een kapitalisme dat zich bekwaamde in onoverzichtelijke structuren van holdings, tussenholdings, scharmierholdings en welig tierende kruisparticipaties." Dat kapitalisme ging onvermijdelijk failliet.

Walter Poul

René De Witte, *De val van De Prins, Super Club, Philips & Cie, Epo, Berchem, 207 pagina's, 698 frank.*

Philips komt als enige winnaar uit de strijd om het Supercity-kapitaal

(foto Dieter Telemans)

Het geprojecteerde woord

In de populaire cinema is het filmbeeld in de verdrinking geraakt ten voordele van het gesproken woord. Het beeld heeft er steeds minder te vertellen en is slechts decor voor acteur en aktie. De kijker zou te vast zitten aan dergelijke cinema en daarom willen experimentele filmmakers de populaire kodes naast zich neerleggen, of ze juist gebruiken om de kijker anders te leiden of te misleiden. Soms is het dan fijn konijn te zijn.

Vroeger, ten tijde van de stomme film, nam het geschreven woord een belangrijke plaats in. De tussentitels dienden ter ondersteuning van het verhaal. Zonder zou de samenhang van de scènes immers onduidelijk worden. De functie van het woord in de film toot had niet zozeer te maken met het feit dat de visuele vertelkracht van het beeld nog in de kinderschoenen stond, maar wel met de kijker. Die had 'film' leren kennen als een visueel schouwspel, een wetenschappelijke krachttoer, niet als een verhaal. De ontwikkeling naar een nieuwe, visuele vertelwijze was het gevolg van de stap naar een verhalende cinema. Naarmate de filmmakers hierin vorderden en het publiek de nieuwe taal tot zich nam, werd het aandeel van de tussentitels in de film kleiner. En toen kwam het gesproken woord.

De film is nooit stil geweest. De vroege stomme film werd toegelicht door een verteller. Toen deze werd vervangen door tussentitels kwam er

piano-begeleiding. De mogelijkheden van de muziek beperkten zich toen tot het begeleiden en ondersteunen van het beeld. Zo kon het bijvoorbeeld elementen als spanning of verdriet benadrukken of aankondigen. Maar met de komst van het gesproken woord verdween het geprojecteerde, met uitzondering dan van de ondertitels die echter zelden tot het origineel behoren.

Kultuurfascisme

Deze ontwikkeling had kunnen leiden tot een bijna puur visuele cinema met geluid als ondersteuning. Tot vandaag is daar echter weinig van terecht gekomen, te weinig volgens sommigen. Volgens hun analyse heeft in de populaire cinema en op televisie het beeld jammerlijk de duimen moeten leggen voor het woord. We zouden niet 'kijken' maar 'staren naar een leegte' en dit kan toch niet de bedoeling zijn van het filmmedium.

Dat we een film spannend vinden zou in die optiek te maken hebben

met het gesproken woord en minder met het visuele. In bepaalde lagen, de cultureel dominerende, van de bevolking heerst dan ook de opvatting dat de betere film juist spannend is door meer te laten zien. Daarom koesteren ze zozeer de experimentele film die de mogelijkheden van het beeld wel tracht te benutten. Naast de zoektocht naar 'het nieuwe', wordt er eveneens teruggerepen naar een sinds de opkomst van de gesproken film vergeten verhaal-middel: de projectie van woorden.

Ondertitels

Voorbeelden hiervan zijn de zes kortfilms die in het Stuc vertoond worden. Zo is 'Anémic Cinema' van Marcel Duchamp en Man Ray een erotisch geladen woordenspel dat ontstaat door het spiegelen van woorden, het weglaten van letters in een zin en het gebruik van draaiende spiralen. 'Secondary currents' van Peter Rose misleidt — daar heb je het — de kijker in zijn gewoonte om taal en de vertalende ondertiteling als één te beschouwen. De kijker stelt zich tevreden met de ondertitels en al lezend verwaarloost hij het beeld. Voor Rose hoeft het blijkbaar allemaal niet meer en hij geeft de kijker dan maar 'wat hij vraagt', namelijk een zwart beeld vol tekst: een noodkreet om visuele aandacht.

Flikkerlichten — De door Livingston geregisseerde film 'Paris is burning' brengt een beeld van de homosubcultuur van de uitgaansbuurt van New York. De film toont bijeenkomsten op de pieren in Lower Manhattan en in nachtclubs waar nieuwtypes en seks worden 'uitgewisseld' en modeshows en danswedstrijden worden georganiseerd in een decor van 'glamour en glitter'. Op de samenscholingen imiteren loopjongens, werklozen, dealers en prostituees hun geslaagde heteroseksuele tegenhangers. Dit soort 'voguing' is vaak niet gespeend van enige ironie. En voor wie per se een moraal wil: het is een film die ode brengt aan de kracht van de verbeelding in momenten van onderdrukking en tegenspoed.

Voorbereiding maraton

'Eet niet lijk een zwijntje'

Tips — Op 10 november is er weer de halve en de volle maraton. De dokter (Ernst Van Aacken) wilde er de deelnemers toch even op wijzen dat ze die best niet zonder enige voorbereiding aanvatten. Daarom enkele basisprincipes.

Men begint de looptraining, als men die al niet is begonnen, zo spoedig mogelijk maar rustig aan: 30 à 40 minuutjes joggen volstaan in het begin. De eerste weken doet men dit om de andere dag. Daarna, en zeker enkele dagen voor de maraton, moet de loopduur geleidelijk tot anderhalf à twee uur worden vergroot. Ondertussen drijft men ook zijn tempo voortdurend op. Hierbij is het belangrijk een bepaalde tijd voor ogen te hebben, niet een afstand. De dag voor de maraton is lichtjes 'loslopen' het meest aan te raden.

Voor de concrete invulling van deze richtlijnen luistert men niet naar 'adviezen' van een andere loper of coach, maar naar het eigen gezond verstand. Daarom: als je niet meer kan spreken loop je te snel.

Tips over schoenen, kledij en voeding zijn te vinden in het Marathonrantje.

Damien Volckaert

Woord

De meest ontrichterende film is ongetwijfeld 'So is this' van Michael Snow. De bedoeling is dat de kijker er 42 minuten lang wordt gedwongen te lezen. Onbewust, door het gebruik van taalkodes en konventies, wordt hij er ook toe aangezet om te geloven wat hij leest. Steeds worden nieuwe verwachtingen geschapen naar dingen die de 'populaire film'-kijker graag ziet: seks en geweld. Toch tracht Rose er voor te zorgen dat het nooit saai wordt, want in feite heeft men wel mooi gekeken naar 42 minuten oersaai 'woord-voor-woord-beelden'.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Stevig eter en drinker bedacht door Rabelais 2 Vogel — Kennende waarnemen 3 Zoogmoeder — Meubel — Geboorteberg van Zeus 4 Als lid van een vereniging schrappen — Mansnaam 5 Bloem — Zoogdier 6 Landbouwwerktuig — Europees eiland 7 Muzieknoot — Degenen die in rang vooraan komen 8 Sterk ijzerhoudende grond — Zoogdier — Het miljoenste van een kilogram 9 Plotselinge ontroering — Kunstvorm 10 Staatskollege dat sommige miskleunen openbaar maakt.

Vertikaal — 1 Zilverachtige substantie 2 Pauperisme — Honingbij 3 Voorzetsel — Snelle — Deel van een ui 4 Kleur — Meer dan genoeg 5 Personage uit Koko Flanel — Groen land 6 Frans Nobelprijswinnaar literatuur — Klein, veelal stilstaand water 7 Europees eiland — Onverdelijke 8 Eenkleurig — Sportterm — Verstreken 9 Oudnoors prozawerk — Dwang tot gehoorzaamheid 10 Artiest.

De Gulden Griffioen

Taverne - Restaurant - Feestzaal
 J. Vanderstappen - Gebruers
 Kardinaal Mercierlaan 55
 3001 Heverlee
 016/22.29.80

Van dinsdag tot vrijdag verzorgde dagschotel met uitsluitend natuurlijke producten.
 Speciale voorwaarden voor groepen.
 Bel ons voor uw feestjes. U staat versted van onze speciale voorwaarden.

Dorst U ook naar nieuws?

U wil meewerken, slechts een adres:
 's Meiersstraat 5, eerste deur links.
 Uw bloed kookt, de koffie staat klaar.

"Juristen moeten de verdediging van de rechtsstaat op zich nemen"

De 'Verontruste Juristen' lieten begin juli de eerste keer van zich horen in een ophefmakende publikatie onder de titel 'Het Vlaams Blok bedreigt de rechtsstaat'. Sindsdien duikt hun naam geregeld op, zelfs in perskonferenties van het Vlaams Blok. Wie zijn die Verontruste Juristen, en wat hebben ze precies in hun mars? Veto sprak met twee woordvoerders van die sociaal bewogen academici: Kris Hoflack, wetenschappelijk medewerker aan het Instituut voor Recht en Samenleving, en Klaas Tindemans, assistent aan de Rechtsfaculteit.

"Misschien hebben we ons als wetenschappers teveel afgesloten van de rest van de maatschappij. Zonder daarom direkt met slogans te gaan werken, willen wij toch met onze juridische dossiers duidelijk maken aan de bevolking waarvoor het Vlaams Blok staat." Met deze uitspraak onderschrijven Tindemans en Hoflack de visie van Luc Huyse. Huyse beweerde dat 24 november als schoktherapie voor Vlaanderen gewerkt heeft en dat er een "nieuw militantisme van democratisch signatuur in opkomst is".

In Leuven zijn de meest opvallende gevolgen van die schok onderhand wel bekend. Na 24 november is Leuven een vieraal anti-racistische organisaties rijker. Het 'Anti-Racistisch Forum' is een samenwerkingsverband tussen studenten en Leuvenaars. Het 'Hand-in-Hand'-komitee en het 'Objectief'-komitee verzorgen de plaatselijke werking voor hun respectievelijke nationale organisaties. Tenslotte werd er een 'Anti-Fascistisch Front' opgericht, de Leuvense variant van de militante organisatie die zich vooral in het Antwerpse actief heeft getoond.

Ook in de Leuvense rechtsfaculteit vonden enkele wetenschappers dat de huidige politieke crisis ernstig genoeg was om een en ander in gang te zetten. In de maanden na die fameuze verkiezingsdatum kwamen een tiental juristen samen onder de vlag van de 'Verontruste Juristen'. Zij werden aangevuld met een handvol historici, filosofen, kriminologen en andere buitenstaanders. Deze groep was verontrust door de toenemende intolerantie tegenover vreemdelingen en door de groeiende kloof tussen burger en politiek.

Tindemans: «Vrij vlug waren we het eens over een tweetal principes. Eerst en vooral wilden we een initiatief zonder partij-politieke banden. Daarnaast vonden we dat het racisme ook met wettelijke middelen moest bestreden worden. In het begin was echter alles nogal vaag omlind, en discussieerden we vooral over de argumenten waarmee we de racistische uitlatingen van het Vlaams Blok juridisch konden aanpakken. Toen dook echter plots hun '70-punten-programma' als een vergiftigd geschenk uit de hemel. Van meetaf aan was het voor ons duidelijk dat we zo'n publikatie niet zonder meer naast ons neer konden leggen.»

De Verontruste Juristen besloten hun initiatief bekend te maken door een aantal vrije tribunes te plaatsen in verschillende dag- en weekbladen. Eventuele gerechtelijke acties werden voor een later stadium gereserveerd, ook al omdat hiervoor een degelijke voorbereiding en een langduriger onderzoek noodzakelijk was.

Begin juli publiceerden zij een opgemerkte Vrije Tribune, waarin zij het '70-punten-programma' van het Vlaams Blok toetsten aan het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Uit deze tribune blijkt onder andere dat de eis van het Vlaams Blok om de oprichting van vreemdelingenorganisaties te onderwerpen aan een toestemming van de overheid en hun verbod op familiehereniging voor niet-Europese vreemdelingen strijdig zijn met dat EVRM. Ook een andere Vlaams Blok-eis dat vreemdelingen slechts na tien jaar eigendom zouden mogen verwerven zou een aanfluiting zijn van dat Europees Verdrag. Het meest nadrukkelijk in strijd met dat EVRM blijft de oproep van het Vlaams Blok tot verplichte terugkeer van alle niet-Europese werkloze gezinsleden. Dit is immers een nauwelijks omfloerste omschrijving van een kollektieve uitzetting, verboden door artikel 4 van het EVRM.

Hoflack: «De vele positieve reacties op deze Vrije Tribune — zowel in de media (Humo, BRT, De Morgen,...) als binnen de eigen rechtsfaculteit — overtuigden ons om verder te gaan. Een week na onze vrije tribune bewees het Vlaams Blok op de 11 juli-viering welke middelen er voor hen allemaal aanvaardbaar zijn.»

Het is overigens opmerkelijk hoeveel aandacht het Vlaams Blok aan de activiteiten van de Verontruste Juristen schenkt. In de perskonferentie van het Vlaams Blok na die beruchte 11 juli-viering kwam het initiatief van de Verontruste Juristen ruimschoots aan bod. Opnieuw werden de argumenten herhaald die Filip De Winter in een lange lezersbrief aan 'De Standaard' al eens op een rijtje had gezet. In hun 'Vlaams Blok krant' hadden ze bovendien drie pagina's nodig om de Verontruste Juristen te counteren. Een van die artikels, 'Open Dossier: het kromdenken van linkse juristen' is overigens een waar scheldartikel aan het adres van enkele ondertekenaars van de vrije tribune. Onder de kop 'rooie rakkers' haalt het Vlaams Blok me-

teen ook de KU Leuven door het slijk: "Die Leuvense universiteit is trouwens de leverancier bij uitstek van verstokte linkse pseudo-intellectuelen. Dat is natuurlijk geen wonder als men weet dat de vernietigende ideeën van 'Mei 68' juist te Leuven hun grootste expansie hebben gekend."

Om de insinuatie te kelderden dat het initiatief enkel zou gedragen worden door een marginale groep van Leuvense juristen (een verwijt uit de lezersbrief van Filip de Winter), hebben de Verontruste Juristen een verbodingsakkoord opgezet. Hiervoor werd een platformtekst opgesteld die momenteel binnen de Rechtsfaculteit circuleert. Ongeveer negentig procent van de gekontakteerde profen en assistenten heeft die ondertekend. In die tekst wordt expliciet stelling genomen tegen het 70-puntenprogramma van het Vlaams Blok, als "een dokument dat in strijd is met het EVRM en met de Belgische wet tegen racisme en xenofobie".

Rechtsgeding

Verder wordt ook de beschuldiging van Filip De Winter weerlegd als zouden wetenschappers zich met die zaken niet hoeven bezig te houden. "Als rechtswetenschappers beschouwen wij het als onze taak om, samen met mensenrechtenorganisaties, de verdediging van de rechtsstaat en de democratie ter harte te nemen en op de toepassing van genoemde wetten toe te zien. Want wetenschap in het algemeen, en gedragswetenschappen (zoals het recht) in het bijzonder, ontlenen hun betekenis en relevantie aan de betrokkenheid bij de samenleving, en bij de debatten die hierin plaatsvinden. Als rechtswetenschappers vaststellen dat activiteiten — zoals deze van het Vlaams Blok — de fundamenten van de samenleving bedreigen, waar het recht en de rechtswetenschap hun legitimiteit op baseren, dan kunnen zij niet anders dan reageren."

Intussen bereiden de Verontruste Juristen ook de volgende stap voor: een rechtsgeding tegen het Vlaams Blok op basis van hun '70-punten-programma'. Dit gebeurt in samenwerking met de Liga voor de Rechten van de Mens en het Vlaams Centrum voor Integratie van Migranten (VCIM) — twee organisaties die de bestrijding van het racisme uitdrukkelijk in hun statuten hebben staan. Volgens de wet op het racisme is dit een voorwaarde om klacht te kunnen neerleggen. Vier gerenommeerde advocaten hebben nu al hun medewerking toegezegd.

Tindemans: «In feite gaan we momenteel na of onze maatschappij, waarvan het rechtssysteem één aspect is, over de nodige middelen beschikt om het racisme te bestrijden. In elk geval bestaat er in België een wet op het racisme. Er moet dus onderzocht worden of die wet opgewassen is tegen dit verschijnsel. Als dit inderdaad zo is, kunnen we een rechtsgeding tegen het Vlaams Blok beginnen. Zoniet zullen we onze acties op een ander manier moeten voeren. Het is immers niet uitgesloten dat de manier waarop het Vlaams Blok nu zijn verhaal vertelt zo subtiel is dat het niet onder de kwalifikatie van 'racisme' valt. Het strafrecht heeft immers zijn eigen manieren om misdrijven te kwalificeren. Dit betekent daarom nog niet dat we niet kunnen spreken van racisme, maar enkel dat er geen sprake is van racisme in de juridische zin.»

Hoflack: «Het is elk geval nu te voorbarig om de woorden 'falen van ons rechtssysteem' in de mond te nemen. Op dit moment hebben we nog alle vertrouwen in het gerechtelijke apparaat. We denken dat het racisme nu nog op voldoende manier kan bestreden worden. Een van de bedoelingen van onze actie is immers de wet op racisme bij het grote publiek bekend te maken en strikter te laten toepassen. In de periode '81-'89 werden op een totaal van 1266 klachten niet minder dan 977 zonder gevolg geklasseerd. Van de 289 resterende klachten bereikten er 43 het gerechtelijk stadium. 78 procent van de gevallen wordt dus geseponeerd. Ook al moeten die cijfers enigszins gerelativeerd worden, toch blijkt duidelijk dat er een en ander misloopt met de wet.»

Tindemans: «Het voornaamste probleem met de wet is dat ze eerder het aanzetten tot racisme veroorzaakt dan het eigenlijke bedrijven van racisme zelf. Het is duidelijk een racisme-wet, niet een non-diskriminatie-wet.»

Dat de anti-racismewet door het justitieel beleid tot nog toe altijd met grote omzichtigheid werd behandeld, is al bij al niet zo verwonderlijk. Deze wet grijpt immers direkt in in een van de basisvrijheden van onze samenleving, namelijk het recht op vrije meningsuiting. Het gerecht heeft dan ook de reflex ontwikkeld om zich te distantiëren van politiek getinte rechtszaken. Overigens hebben de Verontruste Juristen niet de bedoeling om het Vlaams Blok als politieke faktor uit te schakelen.

Tindemans: «We hebben geen problemen om het Vlaams Blok te laten veroordelen op basis van hun ideeën zoals die in hun '70-punten-programma' geformuleerd staan. Die praktijken willen we de wereld uit helpen. Nu worden gerechtvaardigde onrustgevoelens van sommige mensen — bepaalde integratieproblemen en identiteitsproblemen zijn maar al te reeel — misbruikt door een partij die enkel in macht geïnteresseerd is. Die banden willen wij doorbreken.»

«We kunnen dit gerust vergelijken met de situatie van de Volksunie in de jaren vijftig. Toen bevatte het programma van de VU ook

behoorlijk wat elementen die je nu terug vindt bij het Vlaams Blok, en waarover men toen ook vaak de wenkbrouwen kon fronsen. Het nationalisme van de VU uit de jaren vijftig was immers een rechts nationalisme, vergelijkbaar met de houding van het Vlaams Blok vandaag. Denken we maar aan de vroegere VU-attitude ten opzichte van de faciliteiten of de amnestieproblematiek en hun intolerantie ten opzichte van de Walen. Vanaf 1960-65 is de VU door een verbreding van haar programma een 'normale' partij geworden. In de jaren zeventig groeide tenslotte ook bij hen het besef dat er geen federalistische staat mogelijk was zonder met de Walen te praten.»

Hoflack: «Die vergelijking gaat wel niet op voor wat hun houding tegenover het racisme betreft.»

Tindemans: «Als het Vlaams Blok echter ook op die manier zou kunnen evolueren, krijg je een gewone rechtse partij. Als dan tien procent van de mensen door die partij aangetrokken worden, kunnen wij daar geen problemen mee hebben. We proberen op dit vlak ook zo consequent mogelijk te zijn. Als het Vlaams Blok zich opstelt tegen migrantenorganisaties, verwijzen wij naar Europees Verdrag van de Rechten van de Mens die het recht op vrijheid van vereniging garandeert. Volgens dit verdrag kunnen enkel bepaalde activiteiten van die verenigingen beperkt worden in naam van de nationale veiligheid of de openbare orde. We moeten dan ook eenzelfde houding aanmerken ten opzichte van het Vlaams Blok. Als vereniging mag het Vlaams Blok bestaan, maar bepaalde van haar activiteiten en praktijken moeten momenteel bestreden worden met alle mogelijke juridische middelen.»

Pieter Vandekerckhove

Ze zien er verdomd verontrust uit die juristen

(foto Rob Stevens)